

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1282/2018
20.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Горана Аврамовића поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 388/14 од 20.04.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 802/18 од 29.08.2018. године, у седници већа одржаној 20.11.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 388/14 од 20.04.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 802/18 од 29.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 388/14 од 20.04.2018. године, окр. АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и истовремено је осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара, коју је дужан да плати по правноснажности пресуде у 12 једнаких месечних рата, а најкасније до сваког 15-ог у месецу, а уколико окривљени наведену новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 802/18 од 29.08.2018. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначио првостепену пресуду само у погледу правне оцене дела тако што је кривично-правне радње окривљеног описане изреком

првостепене пресуде правно квалификувао као продужено кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1. КЗ, за које дело му је изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од једне године и истовремено одредио да се казна неће извршити уколико окривљени за време од једне године не учини ново кривично дело и осудио га на новчану казну у износу од 150.000,00 динара коју је дужан да плати у 12 једнаких месечних рата, најкасније до сваког 15-ог у месецу, а уколико окривљени исту не плати у одређеном року казна ће се заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих а неплаћених 1.000,00 динара неплаћене казне одредити један дан казне затвора, док је у преосталом делу жалбу браниоца окривљеног одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу потврдио.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног адв. Горан Аврамовић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер дело за које се окривљени гони није кривично дело, односно кривично правне радње описане изреком првостепене пресуде не могу се подвести под законски појам кривичног дела из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 1 КЗ, с обзиром на то да у поступању окривљеног у конкретном случају, поред непостојања намере да се изврши кривично дело, нема ни елемената противправности, јер окривљени није прекршио одредбе закона о ПДВ-у сходно правном ставу Уставног суда Србије, а нижестепени судови нису узели у обзир акта Уставног суда Србије, односно решење број УЗ 527/2010 од 27.11.2012. године и одлуку од 08.04.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде на страни три у петом ставу и на страни пет у другом и трећем ставу дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић